

In geenen deele, antwoorden wij. Dat er in de natuur eene opklimming wordt waargenomen tot meerdere volkomenheid is geenzins eene onderstelling, die Darwin afgedwongen wordt. Die opklimming is van de door hem aangenomen »natuurkeus" het *noodzakelijk gevolg*. Nog in het laatste werk van Darwin (*) had de Heer v. d. K. het uitdrukkelijk kunnen lezen: »Entstehen also Variationen . . . so wird der heftige u immer wiederkehrende Kampf um das Dasein entscheiden, dass diejenigen Variationen, welche, wenn auch nur in geringem Grade, günstig sind, erhalten oder zur Nachzucht ausgewählt und diejenigen, welche ungünstig sind, zerstört werden." En ten overvloede drukt Darwin zijne ingenomenheid uit met de door Herbert Spencer gebruikte uitdrukking: »Ueberleben des Passendsten". Zijne eigene uitdrukking — dit naar aanleiding van v. d. K.'s »sorte de providence intérieure" — noemt hij in één punt verwerpelijk, »da er eine bewusste Wahl ein zu schliessen scheint. Davon wird man aber nach kurzer Gewöhnung absehen. Niemand wirft dem Chemiker vor, dass er von Wahlverwandtschaften spricht, und es hat doch sicher eine Säure nicht mehr Wahl, wenn sie sich mit einer Basis verbindet, als die Lebensbedingungen haben, wenn sie bestimmen, ob eine neue Form zur Zuchtwahl ausgewählt u. bewahrt werden soll, oder nicht."

Ook op de bijkans gebruikelijk geworden beschuldiging, in het laatste gedeelte dezer eerste tegenwerping van den Heer v. d. K. vervat, heeft Darwin zelf onlangs met waardigheid geantwoord: »Da der erste Ursprung des Lebens auf dieser Erde sowohl wie die Fortsetzung des Lebens jedes Individuums für jetzt ausserhalb des Bereiches der Wissenschaft liegt, so möchte ich nicht viel Gewicht auf die grössere Einfachheit der Ansicht legen, wonach wenig Formen oder nur eine Form ursprünglich erschaffen ist, im Gegensatz zu der, welche zahllose wunderbare Schöpfungen in zahlloser Wiederholung nöthig macht."

Dit alles had de Heer v. d. K. van Darwin zelven kunnen vernemen; maar het blijkt nergens, dat hij zich met diens werken, anders dan uit tijdschrift-referaten, heeft bekend gemaakt.

De steller der thèse vervolgt zijne polemiek tegen Darwin aldus: »Il ne peut nier en outre qu'il y ait dans les organismes une certaine modifiabilité déterminée; car nous voyons que des influences extérieures identiques exercent sur les organismes des résultats très-divers; il faut donc, que ces organismes aient un fondement intime différent, une préformation originaire. Darwin l'admet implicitement en reconnaissant que les faibles succombent."

Hebben wij niet reeds boven aangetoond, dat Darwin zelf dit feit heeft aangewezen als een noodzakelijk gevolg der door hem aangenomen »natuurkeus"? En wel verre dat hij ter verklaring de hulp zou moe-

(*) Das Variiren der Thiere u. Pflanzen im Zustande der Domestication, von Charles Darwin. Ans dem Englischen übersetzt von Julius Victor Carus. Stuttgart, 1868.

ten inroepen eener »*préformation originaire*», de varieteiten zelve, waarvan ten slotte de eene bij natuurkeus de andere verdringen zal, zijn naar Darwin's opvatting juist op geene andere wijze dan onder den invloed van uitwendige omstandigheden — derhalve secundair — ontstaan.

Dat de organismen in het bezit zouden zijn van »*une certaine modifiabilité déterminée*», het ligt, meen ik, weinig op den weg der voorstanders van Darwin's schoone hypothese, dit te betwisten. Zijn het niet juist naar hunne opvatting de organismen met een slechts gering »*anpassungsvermögen*» tegenover de uitwendige invloeden, die zullen te gronde gaan, terwijl anderen, in dezen zich gunstiger verhoudende, blijven bestaan, juist omdat zij vermogen met de veranderde omstandigheden mede te gaan?

Nog blijft ons over het laatste argument. »*D'ailleurs*» — zoo besluit de heer v. d. K. zijne philippica — »*quand on dit que, tous les êtres provenant d'une cellule, la cellule est l'élément premier, on confond la matière avec la forme, la cellule n'est qu'une forme qui peut convenir à des matières diverses.*» Tot toelichting diene, dat op pag. 82 door den schrijver wordt beweerd, dat »*dans la théorie de Darwin tous les êtres organisés forment une immense chaîne qui commence à la simple cellule et se termine à l'homme*». Van dit argument is weinig anders te zeggen dan dit: de heer van der Kindere zegt het wel, maar Darwin zegt het ongelukkig niet (*). Dr. Wijnne wees reeds daarop. Voorwaar een sprekend bewijs, dat de schrijver heeft verzuimd, het werk te lezen, waarvan de uitnemende inhoud zoo meêwarig door hem verworpen wordt.

Dit drietal argumenten wettigt bij den heer v. d. K. het kort besluit: »*L'hypothèse de Darwin est donc insuffisante et contradictoire.*» Het is inderdaad meer dan jammer, dat de schrijver Darwin's laatste boek niet kent. In meer dan één opzigt. Al aanstonds zou hij daarin gewezen vinden op een viertal gewigtige bedenkingen tegen de beoemde hypothese, die de steller daarvan zich in geen deele verheelt en waaronder het duidelijk is, dat de straks besproken argumenten niet zijn opgenomen. Hij zou er ook lezen een woord van nederigheid, maar ook vol waarheid, hetwelk niet nalaten kan, achting in te boezemen voor hem, die het sprak. »*Aber diese Bedenken*» — zegt Darwin — »*beziehen sich hauptsächlich auf Gegenstände, über welche wir einge-*

(*) Darwin zegt in zijn „conclusion” van „the origin of species” (4th ed. p. 570): „I believe that animals have descended from at most only four or five progenitors, and plants from an equal or less number. Analogy would lead me one step farther, namely to the belief that all animals and plants have descended from some one prototype. But analogy may be a deceitful guide.” Een weinig lager lezen we: But this inference is chiefly grounded on analogy, and it is immaterial, whether or not it be accepted.” — De eerste doorvoering der Darwin'sche theorie, waarbij de ontwikkeling der geheele organische schepping uit een eerst en eenvoudigst organisch vorm-element, aan de zoogenoemde cel beantwoordende, wordt afgeleid, en waaraan waarschijnlijk door den heer v. d. K. wordt gedacht, is van den bewerker der duitsehe uitgave van Darwin's boek, wijlen prof. Bronn uit Heidelberg. Vgl. Büchner, sechs Vorlesungen über die Darwin'sche theorie. Leipzig 1868.

standenermassen niets wissen. *Wir wissen nicht einmal, wie unwissend wir sind.* Sind wir viel unwissender als gewöhnlich angenommen wird, so verschwinden vele dieser Bedenken vollständig."

Mij dunkt, wanneer op een' toon als dezen een man als Darwin uitdrukkelijk nog onlangs de vraag heeft herhaald, dat men een eindoordeel over zijne theorie toch opschorte tot hem de gelegenheid zal geschonken zijn, die met nieuwe gezigtspunten en nieuwe bewijzen te staven, dan kan het voorwaar weinig innemen voor eenen jongen auteur, wanneer hij, op geene andere gronden dan een drietal argumenten, waarvan er drie berusten op volkomen misverstand, meent te moeten waarschuwen, dat men zich toch niet late medeslepen . . . »quand on est quelque peu philosophe."

Men zal na het gehoorde wel niet van mij vergen, dat ik den heer v. d. K. nog volgen zal bij eene soort van weêrlegging der denkbeelden van Agassiz over het onderwerp in quaestie, of bij eene soort van aanbeveling van den gulden middenweg tusschen dit ééne uiterste en het andere van Darwin, waarbij het »système d'évolution" van Geofroy St. Hilaire en de »generatio ex utero heterogeneo" van Schopenhauer den lezer worden aan de hand gedaan om er uit te kiezen of ze beide toe te passen, werd mij niet regt klaar. Een betoog, waardiglijk besloten met de volgende regelen:

»Au fond, que vous soyez ou non partisan de la doctrine de la transformation, le résultat de vos études sur l'influence de la race n'en sera aucunement modifié. S'il est vrai que l'homme soit le descendant du singe", — de heer v. d. K. verdenkt Darwin naar 't schijnt, van ook dit te hebben beweerd — »il n'en est pas moins vrai que le singe existe encore, distinct de l'homme, et qu' au point de vue historique leur activité respective ne risque guère d'être confondue. Il n' y a pas, je pense, un seul Darwinien, qui voulût aujourd' hui se charger de faire d'un gorille un nègre.

»Il en est de même des races humaines. On prétend que le blanc est descendu du nègre ou réciproquement." (waar heeft de heer v. d. K. dit laatste gevonden?) »Fort bien, mais le nègre existe encore et qui le blanchira? C'est tout ce qu'il importe ici de savoir."

Mij dunkt, de heer v. d. K. zelf zou het mij moeten toegeven: van zulke argumenten bedient men zich liever niet . . . »quand on est quelque peu philosophe".

De heer v. d. K. heeft het open erkend, dat een doorgaand onderscheidingskarakter tusschen »rassen" en »soorten" niet kan worden aangewezen. De geachte lezer houde 't mij ten goede, dat ik niet nalaten kan, nog even te doen zien, op hoe eenvoudige wijze dit feit uit Darwin's theorie kan worden verklaard.

»Die fortgesetzte Erzeugung neuer Formen durch natürliche Zuchtwahl" — zoo spreekt Darwin zich ongeveer uit — »wonach jede Varietät irgend welchen Vortheil über andere erhält, führt fast unvermeid-

lich zum Aussterben älterer und wenig verbesserten Formen. Diese letzteren sind beinahe nothwendig sowohl der Structur als der Abstammung nach intermediär zwischen den letzt-erzeugten en deren ursprünglichen Stammformen. Wenn wir nun annehmen, eine Species erzeuge zwei oder mehrere Varietäten en diese im Laufe der Zeiten wieder andere, so wird der Grundsatz, dass die Divergenz der Structur von nutzen sei, algemeen zur Erhaltung der divergentesten Varietäten führen. *Es werden auf diese Weise die für die varietäten characteristischen Verschiedenheiten zu grösseren Species characterisirenden Differenzen werden*, u. in Folge des Aussterbens älterer, mittlerer Formen werden neue Arten deutlich definirbare Gegenstände." Inderdaad mogen, gelijk het elders door Darwin wordt uitgedrukt, »Varietäten mit Recht *beginnende Arten* genannt werden." Kan het van dit standpunt ligtelijk worden verklaard, dat het in zekere gevallen in der daad bezwaarlijk, ja onuitvoerbaar wezen kan te bepalen, of er sprake is van »ras" dan wel van »soort" — dit belet aan den anderen kant in geen en deele, dat in elk geval van eene zoo scherp mogelijke bepaling worde uitgegaan.

Ik ben de eerste om te erkennen: dit alles is slechts hypothese. Maar, indien ik enig regt heb, wanneer ik geloof, dat deze hypothese — naar Darwin's eigen uitdrukking — eenigermate waarschijnlijk wordt gemaakt door hetgeen wij aangaande de veranderlijkheid der organismen in den natuurstaat, van den strijd om het bestaan en het daarmede noodzakelijk samengaande behoud der meest passende varietäten met voldoende zekerheid weten, en tevens door de analoge vorming van rassen in den toestand van domesticatie, dan mag men vorderen, dat deze hypothese worde op de proef gesteld. En, bijaldien het blijkt, dat zij vele groote en van elkander onafhankelijke feiten, zooals de geologische volgorde der organismen, hunne verspreiding in de voorwereld en thans, zoowel als hunne verwantschappen en homologiën, vermag te verklaren, beter dan dit tot dusver met eenige andere hypothese is gelukt, dan neme men haar aan. De gewone aanname, dat iedere specie zelfstandig werd geschapen, verklaart niet één van deze feiten. En, met het volste regt wordt er door Darwin op gewezen, de undulaties van den aether en de laatstgenoemde zelf zijn hypothetisch, toch wordt de undulatie-theorie des lichts aangenomen door iedereen.

Wat hiervan echter zij, de heer v. d. K. is volkomen in zijn regt, indien hij meent, de Darwin'sche hypothese niet te moeten aannemen. Wat ik meende te moeten laken, was de toon, waarop hij zich laat hooren over eene leer, die in elk geval voor de gansche natuurwetenschap een krachtig ferment is geworden, dat nimmer genoeg zal kunnen worden gewaardeerd.

Het doet mij inderdaad leed, dat mijn oordeel over de door den heer v. d. K. geleverde natuurkundige beschouwingen zoo weinig gunstig wezen kan, omdat ik in geen en deele blind ben voor de verdiensten,

die aan de bewuste thèse in andere opzigten moeten worden toegekend. Zelfs, waar ik het wagen zou, het nut van soortgelijke stukken, die de vrucht behoorden te bevatten van jaren naauwgezetten arbeid, als academische proefschriften ten sterksten in twijfel te trekken.

Dr. M. SALVERDA.

POLITIEK OVERZICHT.

In den regel vangen wij onze maandelijksche taak aan met het werpen van een blik op den algemeenen toestand, op het oogenblik dat wij het woord tot onze lezers rigten.

Heden echter kiezen wij een geheel tegenovergestelden weg. Om al het gewigt duidelijk te maken der gebeurtenissen, waarvan wij sedert de voltooiing van ons jongst overzigt getuige waren, is het noodig op den Europeschen toestand van toenmaals terug te zien.

In Frankrijk had de regering, wel is waar, bij de laatste verkiezingen, tot aanvulling van vacatures in de wetgevende Kamer, de bovenhand behouden, maar behalve dat zij het best moest weten tot welken prijs die zege werd behaald, waren de symptomen der toeneemende oppositie tegen het heerschende stelsel zoo duidelijk, dat ook wij de vrees aan den dag legden het keizerlijk gouvernement, niettegenstaande zijne geruststellende verklaringen, in de noodzakelijkheid gebragt te zien, door eene poging naar buiten, de aandacht van den ontredderden, binnenlandschen toestand af te trekken. Bij het zoeken naar het mikpunt, waarheen die pogingen zeer waarschijnlijk zouden worden gerigt, moest de blik van den politicus zich wel vóór alles naar Pruisen wenden. Op Italië's bondgenootschap scheen Frankrijk minder dan ooit te kunnen rekenen. En bovendien, indien het kabinet van Florence ook het vroegere bondgenootschap met den »*siegesgekrönt*en' monarch, als uitgediend beschouwde, dan was althans eene poging van die zijde tegen de Fransche bezettingstroepen in de eeuwige stad te duchten, en dat wel op het oogenblik dat eene botsing tusschen Frankrijk en Pruisen (of liever Duitschland), keizer Napoleon III zou noodzaken, al zijne krachten tot aanval en tegenweer te verzamelen. Te Parijs schenen de overwegingen der waarschijnlijke uitkomsten van zulk een conflict reeds zóó ver gevorderd te wezen, dat men op de Tuilerien, aan het terugroepen der Fransche troepen van Rome en hunne vervanging door een Spaansch corps dacht. Reeds meende men zelfs de sterkte dier strijdkrachten te kennen. Misschien gingen de staatkundige profeten wel wat te ver. Doch de driestheid, waarmede de partij